

HOÀI NIỆM

Trồng Trọt Ái Nghĩa

Tôi rời Quy Nhơn vào một ngày tháng 7. Chiếu u huyền vàng nắng rực rỡ càn bồng càn chân. Bìn vùn mồn và nắng nần da diết. Vội mà tôi phôi xa.

Về quê. Ý tưởng này làm tôi vờ a luy n ti c vờ a mng vui. Tôi đi u công ch c và h i h p nh n công tác.

Ngày đi tiên v i bi t bao ng ngàng. Trồng Trọt l p có đó mà c nh không. Dăm ba th y cô giáo. R i rác h c trò. Trồng Trọt là tr ng m n.

Một cô bé ch y x c t i bên tôi, h i d n:

- Này ch , ch có bi t cô N là ai không?

Tôi quay l i. Đó là m t h c trò nh ng...r t nh . Tôi cũng nh - m i ra tr ng mà! Hèn chi g i

mình b ng ch . Tôi c i, b ng cái gi ng l l n a Qu ng n a Quy (Qu ng Nam, Quy Nh n):

- Nè nh , h i cô N làm gì?

Nh lu ng cu ng:

- À em... em tìm giáo viên ch nhi m.

- Cô là cô N. Nh ng mà ch a ch c là ch nhi m đâu.

Nh tr m t nhìn tôi, h i g n:

- Ch ...ch là cô?

Tôi c i: . R i r o b c đi nhanh. B l i nh v i bao đi u ng ngác.

Đó là l n ti p xúc đ u tiên trong cu c đ i làm cô giáo.

* * *

Tôi loay hoay mãi m i tìm đ c phòng hi u tr ng.

- Em s ch nhi m l p 10/3.

Tôi vẫn chưa hết ngỡ ngàng. Chẳng hiểu sao? Mà thôi, chuyện gì đâu đâu mà chẳng hiểu.

Thầy ơi:

- Em yên tâm. Sẽ có lớp. Lớp đó.

Tôi không gì với gì nói và tiếng cười hiên lành. Bởi tôi biết thầy từ khi tôi còn là một cô nòng sinh của trường THPT Núi Thành (lúc đó thầy là phó hiệu trưởng). Theo cánh tay thầy, tôi thấy có một nhóm học sinh. Trong đó có cô bé khi này hỏi tôi. Và đó sẽ là lớp, là học sinh của tôi.

* * *

Thầy vậy mà sao có duyên sao. Tôi gặp bố với lớp cả ba năm. Niềm vui, nỗi buồn, sự bất ngờ... mà thầy học học trò đều tiên mang đến cho tôi cũng không sao. Nhưng lúc không chú ý, muốn đứng hàng bởi những “siêu quỳ” trong lớp. Tôi gặp thầy xin thôi không chẳng hiểu sao. Vẫn những cười hiên lành, giọng tâm tình đáng yêu. Rồi những giọt nước mắt của học trò sẽ tôi biết rồi chúng. Tôi và anh đến cả tiếp sức thầy, và không nên chỉ từ từ lòng của các em. Tôi lại tiếp tục bám lớp.

Thời gian trôi. Lớp 10/3 ngày nào của tôi đã thành lớp 12/3. Sự trưởng thành thầy cùng song hành với một ngôi trường. Rồi thầy trò chúng tôi không phải “ăn nhai” nữa. Một ngôi trường đẹp, khang trang đẹp xây dựng. Chúng tôi “về nhà mới” trong tâm trường vô cùng phấn khởi. Trưởng thành học trò. Trò đông học trò. Đầy ngũ giáo viên cũng hiểu học trò.

Chúng tôi lên cùng sự trưởng thành của một ngôi trường.

Mười năm. Vậy là đã mười năm. Một sơn đồ đánh dấu sự hình thành của một ngôi trường, cũng

